

Nr 182.

Utlåtande i anledning av väckt motion om skyndsam utredning rörande laboratoriepersonalens utbildningsförhållanden.
(3:e avd.)

I en inom andra kammaren av herrar *Pettersson* i Dahl och *Olsson* i Mellerud väckt motion (II: 338) har hemställts, att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsam utredning rörande laboratoriepersonalens utbildningsförhållanden.

Motionärerna redogöra för den nuvarande utbildningen av laboratoriepersonal inom sjuk- och hälsovården samt erinra om att såväl den naturvetenskapliga forskningskommittén som de medicinska högskolornas organisationskommitté framhållit behovet av en ordnad laboratoriebiträdesutredning. Av kommittéerna framlagda förslag ha dock ej lett till någon lösning av frågan.

I motionen uttalas vidare, att den nuvarande utbildningen av laboratorie-sköterskor och laboratoriebiträden icke är tillfredsställande. För att ernå en rationell utbildning anses de två utbildningsgrenarna bära sammanslås och särskild central utbildningsanstalt upprättas. Detta anses vara desto mera angeläget, som därigenom rekryteringsförhållandena säkerligen skulle förbättras.

En skyndsam utredning av hithörande förhållanden anses vara av nöden. Med hänsyn till nuvarande statsfinansiella läge anses därvid till en början bära undersökas i vad mån, utan alltför höga kostnader, en provisorisk förbättring av i synnerhet teoriundervisningen kan åvägbringas. Vidare bör prövas i vad mån en samverkan mellan olika utbildningsorgan är möjlig att genomföra. Oavsett vilka provisoriska åtgärder som kunna föreslås, bör emellertid utredningen taga sikte på en definitiv utformning av laboratoriepersonalens utbildningsfråga. Frågan om enhetliga tjänstbenämningar bör därvid även prövas.

Beträffande de skäl, motionärerna i övrigt anfört till stöd för sitt förslag, hänvisas till motionen.

Utskottet får erinra om att frågan om laboratoriepersonalens utbildning under många år varit föremål för diskussion. 1946 års kommitté för sjuk-sköterskeutbildningen har i sitt betänkande (SOU 1951:33) funnit det

berättigat, att två kategorier av laboratoriepersonal för sjukhusen utbildas. För de större sjukhusens laboratorier föreslås inrättande av en särskild kår av för ändamålet utbildade *sjukhuslaboratriser*, som icke skulle vara sjuksköterskor. Frågan om utbildningen av denna personal har kommittén funnit lämpligen böra upptagas i samband med utbildningen av laboratriser och preparatriser för vetenskapliga institutioner. Kommittén har föreslagit chefen för inrikesdepartementet, att särskilda sakkunniga skola tillkallas för utredning av nämnda fråga.

Den andra kategorien av laboratoriepersonal skall enligt sjuksköterskeutbildningskommittén utgöras av *laboratoriesköterskor*, som äro avsedda för de mindre sjukhuslaboratorierna och vilkas specialutbildning lämpligen bör förläggas inom sjuksköterskeskolans ram enligt av kommittén angivna riktlinjer. Ett 40-tal dylika laboratoriesköterskor skulle enligt kommitténs uppskattning behöva utbildas årligen.

Utskottet vill även nämna, att vid en av sjuksköterskeskolorna, nämligen den vid centrallasarettet i Örebro, sedan några år pågår särskild laboratorieutbildning enligt i stort sett de riktlinjer, som för laboratoriesköterskor uppdragits av sjuksköterskeutbildningskommittén.

Utskottet delar motionärernas uppfattning att frågorna rörande laboratoriepersonalens utbildningsförhållanden utan dröjsmål böra lösas och att därvid särskilt bör beaktas möjligheten att på de största sjukhuslaboratorierna använda icke sjuksköterskeutbildad personal. De förslag i detta syfte, som framlagts av 1946 års kommitté för sjuksköterskeutbildningen, ha emellertid, såsom framgår av det ovan anförda, ännu icke blivit föremål för slutligt ställningstagande från Kungl. Maj:ts sida. Under sådana förhållanden är utskottet icke berett att förorda en skrivelse av i motionen angivet innehåll.

Under åberopande av det anförda får utskottet hemställa,

att motionen II: 338 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 31 oktober 1951.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Närvarande: se under utlåtandet nr 180.